

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Πέντε

Εβδομήντα Έτη

Jeff Pippenger

2023-11-29

Ο Ιωακείμ ήταν ο πρώτος από τους τρεις τελευταίους βασιλείς του Ιούδα, και όταν κατακτήθηκε από τους Βαβυλωνίους άρχισαν τα εβδομήντα έτη δουλείας για το νότιο βασίλειο. Τα εβδομήντα αυτά έτη προσδιορίζουν τη χρονική περίοδο κατά την οποία η Βαβυλώνα, το πρώτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας, θα βασιλεύε. Στο εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Ησαΐα, η πόρνη της Τύρου θα λησμονείται επί εβδομήντα συμβολικά έτη, τα οποία προφητικώς προσδιορίζονται ως οι ημέρες ενός βασιλέως. Στη βιβλική προφητεία ένας βασιλεύς είναι ένα βασίλειο, και οι ημέρες του μόνου βασιλείου της βιβλικής προφητείας που ανήλθαν σε εβδομήντα έτη ήταν η Βαβυλώνα.

Κατά τη διάρκεια εκείνης της ιστορίας, η πόρνη της Τύρου, η οποία αντιπροσωπεύει τον παπισμό, θα λησμονείται. Στο τέλος των εβδομήντα συμβολικών ετών, θα ενθυμείτο και θα εξήρχετο και θα επόρνευε με όλα τα βασίλεια της γης. Η πνευματική πορνεία είναι η παράνομη σχέση που προκύπτει από τον συνδυασμό εκκλησίας και κράτους. Στο τέλος των συμβολικών εβδομήντα ετών, ο παπισμός θα εισερχόταν σε σχέση με τα Ηνωμένα Έθνη, τα οποία αντιπροσωπεύονται από όλους τους βασιλείς με τους οποίους η πόρνη της Τύρου πορνεύει στο τέλος των εβδομήντα συμβολικών ετών. Το βασίλειο που βασιλεύει κατά τη διάρκεια των εβδομήντα συμβολικών ετών είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες, το θηρίο της γης με τα δύο κέρατα.

Τα κεφάλαια ένα έως πέντε του Δανιήλ σκιαγραφούν την ιστορία των εβδομήντα ετών της Βαβυλώνας, και συνεπώς τα κεφάλαια αυτά αντιπροσωπεύουν την ιστορία και των δύο κεράτων του θηρίου της γης. Τα κεφάλαια τέσσερα και πέντε προσδιορίζουν τον πρώτο και τον τελευταίο βασιλιά της Βαβυλώνας, και μαζί τα δύο αυτά κεφάλαια προσδιορίζουν την ιστορία του θηρίου της γης και των δύο κεράτων του. Η κρίση των δύο κεράτων, καθώς και του ίδιου του θηρίου της γης, παριστάνεται από την κρίση του πρώτου βασιλιά και του τελευταίου βασιλιά. Η κρίση του Ναβουχοδονόσορα ήταν εξορία επί «επτά καιρούς», ενώ ζούσε ως άγριο θηρίο επί δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι ημέρες από το χορτάρι και τη δρόσο. Η κρίση του Βαλτάσαρ γράφτηκε στον τοίχο, και εξισώθηκε με τον αριθμό δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι, προσδιορίζοντας έτσι ότι η κρίση του θηρίου της γης και των δύο κεράτων του παριστάνεται από τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι. Αυτό θεμελιώνεται στη μαρτυρία δύο βασιλέων, και οι δύο μάρτυρες αντιπροσωπεύουν τον πρώτο και τον τελευταίο.

Οι «επτά καιροί» είναι ο λίθος προσκόμματος για τον Αντβεντισμό και, ως εκ τούτου, δεν μπορούν να αναγνωρισθούν, αν και βρίσκονται εκεί ολοφάνερα—για όσους επιθυμούν να δουν. Είναι το σύμβολο της κρίσεως του έθνους (Βαβυλώνα) που βασιλεύσε επί εβδομήντα έτη, και το σύμβολο της κρίσεως της βασιλείας που βασιλεύει επί εβδομήντα συμβολικά έτη. Όταν ο William Miller παρουσίασε την κατανόησή του περί των «επτά καιρών» του Λευιτικού είκοσι έξι, χρησιμοποίησε τις δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι ημέρες του Ναβουχοδονόσορος, κατά τις οποίες έζησε ως θηρίο στο τέταρτο κεφάλαιο του Δανιήλ, ως έναν από τους προφητικούς

μάρτυρες προς υποστήριξη των «επτά καιρών» του Λευιτικού είκοσι έξι. Οι «επτά καιροί» είναι και ο θεμέλιος λίθος και ο ακρογωνιαίος λίθος στο τέταρτο κεφάλαιο του Ζαχαρία. Ο Ιησούς, η Αδελφή White, ο Ησαΐας και ο Πέτρος ταυτοποιούν αυτόν ως τον λίθο που γίνεται κεφαλή της γωνίας. Είναι το επιστέγασμα δόγμα της προφητείας της Βίβλου, αν και παραμένει ουσιαστικά αθέατο από εκείνους που ομολογούν ότι είναι οι αγγελιοφόροι του τρίτου αγγέλου.

Καθώς αρχίζουμε να εξετάζουμε τα πρώτα έξι κεφάλαια του βιβλίου του Δανιήλ, είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι από την πρώτη κιόλας στιγμή προσδιορίζονται οι «επτά καιροί». Όταν ο Ιωακείμ ανατράπηκε από τη Βαβυλώνα, άρχισε η εβδομηκονταετής αιχμαλωσία. Το βιβλίο των Χρονικών εξηγεί γιατί οδηγήθηκαν σε αιχμαλωσία για εβδομήντα έτη.

Είκοσι ενός ετών ήταν ο Σεδεκίας όταν άρχισε να βασιλεύει, και βασίλευσε ένδεκα έτη στην Ιερουσαλήμ. Και έπραξε το πονηρό ενώπιον του Κυρίου του Θεού του, και δεν ταπεινώθηκε ενώπιον του Ιερεμία του προφήτη, ο οποίος μιλούσε από το στόμα του Κυρίου. Και επίσης αποστάτησε εναντίον του βασιλέως Ναβουχοδονόσορος, ο οποίος τον είχε ορκίσει στον Θεό· αλλά εσκλήρυνε τον τράχηλό του και επώρωσε την καρδιά του, ώστε να μη επιστρέψει προς τον Κύριο, τον Θεό του Ισραήλ. Επιπλέον, όλοι οι άρχοντες των ιερέων και ο λαός πολλαπλασίασαν υπερβολικά τις παραβάσεις τους, κατά πάντα τα βδελύγματα των εθνών· και μόλυναν τον οίκο του Κυρίου, τον οποίον εκείνος είχε αγιάσει στην Ιερουσαλήμ. Και ο Κύριος, ο Θεός των πατέρων τους, τους έστειλε μηνύματα διά των αγγελιοφόρων του, εγειρόμενος ενωρίς και αποστέλλων· επειδή εσπλαγχνιζόταν τον λαό του και τον τόπο της κατοικίας του· αλλά εκείνοι χλεύαζαν τους αγγελιοφόρους του Θεού, και καταφρονούσαν τους λόγους του, και κακομεταχειρίζονταν τους προφήτες του, έως ότου η οργή του Κυρίου ανήλθε εναντίον του λαού του, ώστε δεν υπήρχε πλέον θεραπεία. Δι' αυτό επέφερε εναντίον τους τον βασιλέα των Χαλδαιών, ο οποίος θανάτωσε τους νέους τους με μάχαιρα μέσα στον οίκο του αγιαστηρίου τους, και δεν εσπλαγχνίσθηκε ούτε νέο ούτε παρθένο, ούτε γέροντα ούτε τον καταβεβλημένο από το γήρας· όλους τους παρέδωσε στο χέρι του. Και όλα τα σκεύη του οίκου του Θεού, τα μεγάλα και τα μικρά, και τους θησαυρούς του οίκου του Κυρίου, και τους θησαυρούς του βασιλέως και των αρχόντων του, όλα αυτά τα έφερε στη Βαβυλώνα. Και έκαψαν τον οίκο του Θεού, και γκρέμισαν το τείχος της Ιερουσαλήμ, και έκαψαν με φωτιά όλα τα ανάκτορά της, και κατέστρεψαν όλα τα εκλεκτά σκεύη της. Και όσους είχαν διαφύγει από τη μάχαιρα, τους μετέφερε αιχμαλώτους στη Βαβυλώνα· όπου έγιναν δούλοι σ' αυτόν και στους υιούς του, μέχρι της βασιλείας του βασιλείου της Περσίας· για να εκπληρωθεί ο λόγος του Κυρίου διά του στόματος του Ιερεμία, έως ότου η γη απολαύσει τα σάββατά της· όσο καιρό έμενε έρημη, ετήρει σάββατο, για να συμπληρωθούν εβδομήντα έτη. Τώρα, κατά το πρώτο έτος του Κύρου, βασιλέως της Περσίας, για να εκπληρωθεί ο λόγος του Κυρίου, ο οποίος είχε λαληθεί διά του στόματος του Ιερεμία, ο Κύριος διήγειρε το πνεύμα του Κύρου, βασιλέως της Περσίας, ώστε αυτός εξέδωσε διάγγελμα σε όλο το βασίλειό του, και μάλιστα το έθεσε και γραπτώς, λέγοντας· Ούτω λέγει Κύρος, βασιλεύς της Περσίας· Πάντα τα βασίλεια της γης μου έδωσε ο Κύριος, ο Θεός του ουρανού· και αυτός με διέταξε να του οικοδομήσω οίκο στην Ιερουσαλήμ, η οποία είναι στον Ιούδα. Ποιος είναι μεταξύ σας από όλον τον λαό του; Ο Κύριος ο Θεός του ας είναι μαζί του, και ας αναβεί. Β' Χρονικών 36:11–23.

Τα εβδομήντα χρόνια της αιχμαλωσίας έπρεπε να εκπληρώσουν τον λόγο του Ιερεμία: «έως οὔ ἡ γῆ εὐφράνθη ἐν τοῖς σαββάτοις αὐτῆς· πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ἐρημώσεως αὐτῆς ἐσαββάτισε».

Υπάρχει μόνο ένα χωρίο στον Λόγο του Θεού, εκτός από το εδάφιο στα Χρονικά το οποίο παραθέτουμε, που αναφέρεται στο ότι η γη «απολαμβάνει» τα σάββατά της. Το χωρίο αυτό βρίσκεται στα κεφάλαια είκοσι πέντε και είκοσι έξι του Λευιτικού. Το κεφάλαιο είκοσι πέντε δίνει την οδηγία για το πώς να επιτραπεί στη γη να απολαύσει τη σαββατική της ανάπαυση, και το κεφάλαιο είκοσι έξι εκθέτει την κατάρα του «επταπλασίως», εάν εκείνες οι διαθηκικές οδηγίες δεν τηρούνταν.

Η μοίρα του Ιωακείμ σηματοδότησε την αρχή της αιχμαλωσίας, η οποία αποτελεί στοιχείο εκείνου που ο Δανιήλ ονόμασε στο ένατο κεφάλαιο την «κατάρα» και τον «όρκο» του Μωυσή. Ο Δανιήλ κατανοούσε την κατάρα των «επτά καιρών», διότι στο ένατο κεφάλαιο μαρτυρεί ότι μέσω της μελέτης του στην προφητεία του Ιερεμία περί των εβδομήκοντα ετών κατανόησε τον αριθμό των ετών κατά τα οποία ο λαός του Θεού θα ήταν υποδουλωμένος στη Βαβυλώνα.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἐγὼ ὁ Δανιήλ ἐνόησα ἐκ τῶν βιβλίων τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἐγένετο ὁ λόγος τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Ἱερεμίαν τὸν προφήτην, ὅτι ἤθελε συμπληρώσει ἐβδομήκοντα ἔτη ἐπὶ τῶν ἐρημώσεων τῆς Ἱερουσαλήμ. Δανιήλ 9:2.

Ο Δανιήλ κατανόησε τα εβδομήντα έτη «διά των βιβλίων», όχι μόνο από το βιβλίο του Ιερεμία. Το άλλο βιβλίο που κατανόησε ήταν τα συγγράμματα του Μωυσή, διότι στην προσευχή του προσδιορίζει ότι η «κατάρα» των εβδομήντα ετών δουλείας ήταν ο «όρκος» του Μωυσή. Η λέξη στο ένατο κεφάλαιο του Δανιήλ, η οποία μεταφράζεται ως «όρκος», είναι η ίδια λέξη που μεταφράζεται ως «επτά καιρούς» στο εικοστό έκτο κεφάλαιο του Λευιτικού. Η αιχμαλωσία του Ιούδα στη Βαβυλώνα επί εβδομήντα έτη ήταν εκπλήρωση της κατάρας των «επτά καιρών», παρά τα όσα θα μπορούσε να υποστηρίξει οποιοσδήποτε σύγχρονος θεολόγος. Είναι ολοφάνερο, αλλά μόνο εάν είστε πρόθυμοι να το δείτε.

Και ἐλάλησε ὁ Κύριος πρὸς τὸν Μωυσήν ἐν τῷ ὄρει Σινά, λέγων· Λάλησον πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ καὶ εἰπὲ πρὸς αὐτούς· Ὅταν εἰσέλθῃτε εἰς τὴν γῆν τὴν ὁποίαν σας δίδω, τότε ἡ γῆ θέλει τηρεῖ σάββατον εἰς τὸν Κύριον· Ἐξ ἑτῆ θέλεις σπεῖρει τὸν ἀγρόν σου, καὶ ἐξ ἑτῆ θέλεις κλαδεύει τὸν ἀμπελώνα σου καὶ συνάγει τοὺς καρπούς αὐτοῦ· ἀλλὰ ἐν τῷ ἐβδόμῳ ἔτει θέλει εἶσθαι σάββατον ἀναπαύσεως εἰς τὴν γῆν, σάββατον εἰς τὸν Κύριον· τὸν ἀγρόν σου δὲν θέλεις σπεῖρει, οὐδέ τὸν ἀμπελώνα σου θέλεις κλαδεύσει. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον φύεται ἀφ' ἐαυτοῦ ἀπὸ τὸν θερισμὸν σου δὲν θέλεις θερίσει, οὐδέ θέλεις συνάξει τὰ σταφύλια τῆς ἀκαλλιεργήτου ἀμπελοῦ σου· διότι εἶναι ἔτος ἀναπαύσεως εἰς τὴν γῆν. Καὶ τὸ σάββατον τῆς γῆς θέλει εἶσθαι τροφή δια σας· δια σε, καὶ δια τὸν δούλον σου, καὶ δια τὴν δούλην σου, καὶ δια τὸν μισθωτὸν σου, καὶ δια τὸν ξένον τὸν παροικούντα μετὰ σου, καὶ δια τὰ κτήνη σου, καὶ δια τὰ θηρία τὰ ἐν τῇ γῆ σου· πᾶσα ἡ ἀύξησις αὐτῆς θέλει εἶσθαι τροφή. Καὶ θέλεις ἀριθμήσει εἰς σεαυτὸν ἐπτά σάββατα ἐτῶν, ἐπτά φορές ἐπτά ἔτη· καὶ αἱ ἡμέραι τῶν ἐπτά σαββάτων τῶν ἐτῶν θέλουσιν εἶσθαι εἰς σε τεσσαράκοντα ἐννέα ἔτη. Τότε θέλεις κάμει νὰ ηχήσει ἡ σάλπιγξ τοῦ ἰωβηλαίου τῆ δεκάτη ἡμέρα τοῦ ἐβδόμου μηνός· ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἐξιλασμοῦ θέλετε κάμει τὴν σάλπιγγα νὰ ηχήσει καθ' ὅλην τὴν γῆν σας. Λευιτικόν 25:1–9.

Είναι σημαντικό να διακρίνουμε ότι, στις οδηγίες περί του να αφήνεται η γη να αναπαύεται, οι επτά κύκλοι των έξι ετών καλλιέργειας της γης και του ενός έτους κατά το οποίο η γη έπρεπε να αφεθεί να αναπαυθεί συνεχίζονται έως το τεσσαρακοστό ένατο έτος, όταν επρόκειτο να υπάρξει

ιωβηλαίο, το οποίο προσδιόριζε την εκπλήρωση επτά κύκλων των επτά ετών. Το καίριο σημείο που πρέπει να διακριθεί είναι ότι ο ήχος της σάλπιγγας του ιωβηλαίου έπρεπε να λάβει χώρα κατά την Ημέρα του Εξιλασμού, προσδιορίζοντας έτσι ότι, όταν η αντιτυπική Ημέρα του Εξιλασμού άρχισε στις 22 Οκτωβρίου 1844, η σάλπιγγα του ιωβηλαίου, που αντιπροσώπευε τον κύκλο των «επτά καιρών», έπρεπε τότε να ηχήσει. Οι «επτά καιροί» που άρχισαν όταν ο Μανασσής μεταφέρθηκε στη Βαβυλώνα το 677 π.Χ., αντιπροσώπευαν δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη, τα οποία ολοκληρώθηκαν κατά την αντιτυπική Ημέρα του Εξιλασμού. Η σύνδεση θα διαφύγει μόνο από εκείνους που δεν είναι πρόθυμοι να δουν. Ο κύκλος των «επτά καιρών» συνδέεται με τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη.

Είναι επίσης σημαντικό να διακρίνουμε ότι μέσα στις διαθηκικές οδηγίες των πρώτων εννέα εδαφίων του Λευιτικού εικοστού πέμπτου βρίσκεται η βαθύτερη απεικόνιση της αρχής ημέρα-αντί-έτους στον Λόγο του Θεού. Το συνονθύλευμα μύθων που προβάλλουν οι θεολόγοι για να διατηρούν το ποίμνιο μεθυσμένο από τον βαβυλωνιακό οίνο είναι ότι η κρίση των «επτά καιρών» στο εικοστό έκτο κεφάλαιο αποτελεί εσφαλμένη κατανόηση της εβραϊκής σημασίας της λέξεως που μεταφράζεται ως «επτά καιροί». Το επιχείρημα αυτό δεν είναι αληθές. Η εβραϊκή σημασία της λέξεως περιέχει πλήρως, μέσα στον ίδιο της τον ορισμό, τη δικαίωση για την εφαρμογή της με αριθμητικό τρόπο, αλλά το εσφαλμένο επιχείρημά τους, το οποίο στηρίζουν με μια παραπλανητική προκείμενη βασισμένη στην αυτοανακηρυγμένη τους αυθεντία στην εβραϊκή γραμματική, είναι απλώς ένα επιχείρημα αποπροσανατολισμού.

Η κρίση που παριστάνεται ως «επτά καιροί» στο εικοστό έκτο κεφάλαιο αναγνωρίζεται από τα συμφραζόμενα του χωρίου, όχι από κάποιους σύγχρονους θεολόγους που διαστρέφουν την εβραϊκή γλώσσα. Ο Γουίλιαμ Μίλλερ διαμόρφωσε το συμπέρασμά του χωρίς καμία αναφορά στην εβραϊκή γλώσσα, και η έμπνευση επικύρωσε την κατανόησή του ως ορθή. Οι άγγελοι καθοδήγησαν την κατανόησή του βάσει των συμφραζομένων του κεφαλαίου όπου βρίσκεται η κρίση των «επτά καιρών», όχι βάσει της εβραϊκής γλώσσας.

Το πλαίσιο του εικοστού πέμπτου κεφαλαίου είναι εκεί όπου προσδιορίζονται οι διατάξεις της διαθήκης, και το εικοστό έκτο κεφάλαιο κατόπιν παραθέτει την υποσχεμένη ευλογία για την τήρηση εκείνων των οδηγιών της διαθήκης, και στη συνέχεια προσδιορίζει εκείνο που ο Δανιήλ αποκαλεί «την κατάρα του Μωυσή» για την ανυπακοή προς εκείνες τις οδηγίες.

Το πλαίσιο είναι το θέμα της αρχής του ήμεροῦ ἀντι ἐνιαυτοῦ στη βιβλική προφητεία. Αὐτὰ τὰ ἀρχικὰ ἐδάφια τοῦ Λευιτικοῦ εἴκοσι πέντε προσδιορίζουν ὅτι στη βιβλική προφητεία μία ἡμέρα ἀντιπροσωπεύει ἕνα ἔτος. Στὸ βιβλίο τῆς Ἐξόδου, ὁ Μωυσῆς προσδιορίζει σαφῶς τὴ σχέση μεταξύ τῆς σαββατικῆς ἀναπαύσεως τῆς ἐβδόμης ἡμέρας γιὰ ἄνθρωπο καὶ κτῆνος, καὶ τῆς σαββατικῆς ἀναπαύσεως τοῦ ἐβδόμου ἔτους γιὰ τὴ γῆ.

Καὶ ἐξ ἑτῆ θέλεις σπεῖρει τὴν γῆν σου καὶ θέλεις συνάγει τοὺς καρποὺς αὐτῆς· ἀλλὰ τὸ ἔβδομον ἔτος θέλεις ἀφίνει αὐτὴν νὰ ἀναπαύηται καὶ νὰ μένη ἀκαλλιέργητος, διὰ νὰ τρώγῃσιν οἱ πτωχοὶ τοῦ λαοῦ σου· καὶ ὅ,τι καταλείπωσιν αὐτοί, θέλουσι τρώγει τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θέλεις πράττει μετὰ τοῦ ἀμπελῶνός σου καὶ μετὰ τοῦ ἐλαιῶνός σου. Ἐξ ἡμέρας θέλεις κάμνει τὸ ἔργον σου, καὶ τῆ ἐβδόμῃ ἡμέρᾳ θέλεις ἀναπαύεσθαι, διὰ νὰ

αναπαύωνται ὁ βοῦς σου καὶ ὁ ὄνος σου, καὶ διὰ νὰ ἀναψύχωνται ὁ υἱὸς τῆς δούλης σου καὶ ὁ ξένος. ᾠΕξοδος 23:10–12.

Μέσα σε αὐτὰ τα τρία εδάφια μπορεῖ να διακριθεῖ ὅτι μία ἡμέρα ἀναπαύσεως για ἀνθρώπους καὶ ζῶα ἀντιστοιχεῖ σε ἓνα ἔτος ἀναπαύσεως για τη γη. Στο εικοστό πέμπτο κεφάλαιο του Λευιτικού, στα πρώτα πέντε εδάφια, βρίσκουμε την ἴδια ακριβῶς γραμματικὴ δομὴ με την ἐντολὴ του Σαββάτου στην Ἐξοδο, κεφάλαιο εἴκοσι, εδάφια οκτῶ ἕως ἑνδεκα.

Και ἐλάλησε ὁ Κύριος πρὸς τὸν Μωυσήν ἐν τῷ ὄρει Σινά, λέγων· Λάλησον πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ καὶ εἰπὲ πρὸς αὐτούς· Ὅταν εἰσέλθητε εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ σας δίδω, τότε ἡ γῆ θέλει φυλάττει σάββατον εἰς τὸν Κύριον. Ἐξ ἑτῆ θέλεις σπεῖρει τὸν ἀγρόν σου, καὶ ἐξ ἑτῆ θέλεις κλαδεύει τὸν ἀμπελώνα σου καὶ συνάγει τὸν καρπὸν αὐτοῦ· ἀλλ' ἐν τῷ ἐβδόμῳ ἔτει θέλει εἶσθαι σάββατον ἀναπαύσεως εἰς τὴν γῆν, σάββατον εἰς τὸν Κύριον· δὲν θέλεις σπεῖρει τὸν ἀγρόν σου, οὐδὲ θέλεις κλαδεύει τὸν ἀμπελώνα σου. Τὸ αὐτοφυῆς τῆς θεριστικῆς σου παραγωγῆς δὲν θέλεις θερίσει, οὐδὲ θέλεις συνάζει τοὺς σταφυλὰς τῆς ἀκαλλιεργήτου ἀμπελίου σου· διότι εἶναι ἔτος ἀναπαύσεως εἰς τὴν γῆν. Λευιτικόν 25:1–5.

Μνήσθητι τῆς ἡμέρας τοῦ σαββάτου, διὰ νὰ ἀγιάζης αὐτήν. ᾠΕξ ἡμέρας θέλεις ἐργάζεσθαι καὶ θέλεις κάμνει πᾶν τὸ ἔργον σου· ἡ δὲ ἡμέρα ἢ ἐβδόμη εἶναι σάββατον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου· ἐν αὐτῇ δὲν θέλεις κάμνει οὐδὲν ἔργον, σὺ, οὔτε ὁ υἱὸς σου, οὔτε ἡ θυγάτηρ σου, οὔτε ὁ δοῦλός σου, οὔτε ἡ δούλη σου, οὔτε τὰ κτήνη σου, οὔτε ὁ ξένος σου ὁ ἐντὸς τῶν πυλῶν σου· διότι εἰς ἐξ ἡμέρας ἐποίησεν ὁ Κύριος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ κατέπαυσεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ· διὰ τοῦτο εὐλόγησεν ὁ Κύριος τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου καὶ ἡγίασεν αὐτήν. ᾠΕξοδος 20:8–11.

Μαζί, οἱ δύο ἐντολές του σαββάτου προσδιορίζουν τὸ πλαίσιο του Λευιτικού εικοστοῦ πέμπτου καὶ εικοστοῦ ἔκτου κεφαλαίου. Συνενωμένες, γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆς, μαρτυροῦν ὅτι «ἐξ ἡμέρας θέλεις ἐργάζεσθαι καὶ θέλεις κάμει πάντα τὰ ἔργα σου», καὶ ὅτι «ἐξ ἑτῆ θέλεις σπεῖρει τὸν ἀγρόν σου, καὶ ἐξ ἑτῆ θέλεις κλαδεύει τὸν ἀμπελώνα σου, καὶ θέλεις συνάγει τοὺς καρπούς αὐτοῦ». «Ἀλλὰ ἡ ἐβδόμη ἡμέρα εἶναι σάββατον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου», καὶ «τὸ ἐβδομον ἔτος θέλει εἶσθαι σάββατον ἀναπαύσεως εἰς τὴν γῆν, σάββατον εἰς τὸν Κύριον».

Ἀμφότερες οἱ λέξεις που μεταφράζονται ὡς «ἐβδομος», σε οποιαδήποτε ἀπὸ τις ἐντολές του σαββάτου, εἴτε πρόκειται για τὸ σάββατο τῶν ἀνθρώπων εἴτε για τὸ σάββατο τῆς γῆς, εἶναι ἡ ἴδια ἐβραϊκὴ λέξη που μεταφράζεται ὡς «επτὰ φορές» στο εικοστό ἕκτο κεφάλαιο του Λευιτικού. Τὸ συμφραζόμενο τῶν κεφαλαίων εἴκοσι πέντε καὶ εἴκοσι ἕξι του Λευιτικού τίθεται ἐντὸς του προφητικῆς κανόνα ὅτι μία ἡμέρα ἀντιπροσωπεύει ἓνα ἔτος στη βιβλικὴ προφητεία. Εἰς αὐτὸν σημαντικὸς εἶναι ὁ προφητικὸς κανόνας τῆς πρώτης μνείας.

Τὸ πρώτο πράγμα που ἀναφέρεται σε αὐτὰ τα δύο κεφάλαια εἶναι ἡ ἀρχὴ ἡμέρα-ἀντί-ἔτους. Ὁ William Miller ὡδηγήθηκε ἀπὸ τὸν Γαβριήλ καὶ ἄλλους ἀγγέλους να ἀναγνωρίσει τοὺς «επτὰ καιρούς» του Λευιτικού ὡς σύμβολο δύο χιλιάδων πεντακοσίων εἴκοσι ἐτῶν, καὶ αὐτὸ βρίσκεται σε πλήρη συμφωνία με τὸ πλαίσιο τῶν κεφαλαίων, τὸ ὁποῖο εἶναι ἡ ἀρχὴ ἡμέρα-ἀντί-ἔτους που ἐκτίθεται στα πρώτα πέντε εδάφια του εικοστοῦ πέμπτου κεφαλαίου.

Όταν ο συγγραφέας των Χρονικών προσδιόρισε τον λόγο για τον οποίο επετράπη στη Βαβυλώνα να οδηγήσει το νότιο βασίλειο του Ιούδα σε αιχμαλωσία, είπε ότι αυτό έγινε ώστε η γη να απολαύσει το σαββατικό της ανάπαυμα. Το μόνο άλλο σημείο στον Λόγο του Θεού όπου αναφέρεται ότι η γη απολαμβάνει ανάπαυση βρίσκεται στα κεφάλαια είκοσι πέντε και είκοσι έξι του Λευιτικού. Τα εβδομήντα έτη κατά τα οποία η Βαβυλώνα βασίλευσε ως το πρώτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας όχι μόνο παρουσιάζουν τα συμβολικά έτη κατά τα οποία το θηρίο της γης θα βασιλεύσει ως το έκτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας, αλλά τα εβδομήντα έτη αποτελούν άμεση αναφορά στους «επτά καιρούς» της κατάρας του Μωυσή.

Όταν αρχίζουμε να μελετούμε τις προφητείες που παρουσιάζονται στα πρώτα έξι κεφάλαια του Δανιήλ, είναι ουσιάδες να γνωρίζουμε ότι η κατάρα των «επτά καιρών», καθώς και η ευλογία των «επτά καιρών», αποτελεί στοιχείο καθενός από εκείνα τα κεφάλαια.

Είναι επίσης σημαντικό να ενθυμούμαστε ότι ο κύκλος των επτά κύκλων των επτά ετών σηματοδοτείται από τον ήχο της σάλπιγγας του ιωβηλαίου κατά τη δέκατη ημέρα του εβδομού μηνός, η οποία είναι η Ημέρα του Εξιλασμού. Το γεγονός αυτό συνδέει τους «επτά καιρούς» με τις δύο χιλιάδες τριακόσιες ημέρες του όγδοου κεφαλαίου του Δανιήλ, και του δεκάτου τετάρτου εδαφίου. Είναι επίσης σημαντικό να ενθυμούμαστε ότι ένα προφητικό έτος είναι τριακόσιες εξήντα ημέρες, και εάν προσθέσετε μαζί τριακόσιες εξήντα ημέρες, επανειλημμένως, για «επτά καιρούς», αυτό ισοδυναμεί με δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι ημέρες.

Όταν ο Δανιήλ κατανόησε μέσω των βιβλίων τον αριθμό των ετών που είχε προσδιορίσει ο Ιερεμίας, άρχισε μία προσευχή που πραγματεύεται κάθε στοιχείο της ανταπόκρισης της μετανοίας, το οποίο αναγνωρίζεται ως αναγκαίο, εάν ποτέ ο λαός του Θεού αφυπνισθεί στην πραγματικότητα ότι είναι αιχμάλωτοι στη γη του εχθρού. Στο τέλος της προσευχής του Δανιήλ του εικοστού έκτου κεφαλαίου του Λευιτικού, εμφανίσθηκε ο Γαβριήλ για να δώσει στον Δανιήλ κατανόηση του οράματος το οποίο είχε «ακούσει», του οράματος των δύο χιλιάδων τριακοσίων ημερών. Ο Γαβριήλ άρχισε πληροφορώντας τον Δανιήλ ότι εβδομήντα εβδομάδες είχαν «προσδιορισθεί» για τον λαό του Δανιήλ.

Εβδομήκοντα εβδομάδες είναι διορισμένες επί τον λαόν σου και επί την πόλιν την αγίαν σου, για να συντελεσθεί η παράβασις, και να λάβουν τέλος αι αμαρτίαι, και να γίνει εξιλέωσις διά την ανομίαν, και να εισαχθεί αιώνιος δικαιοσύνη, και να σφραγισθούν η ώρασις και η προφητεία, και να χρισθεί ο Άγιος των αγίων. Δανιήλ 9:24.

Η λέξη που μεταφράζεται ως «αποφασισμένες» στο εδάφιο σημαίνει «αποκομμένες», και επομένως σημαίνει ότι εβδομήντα εβδομάδες επρόκειτο να αποκοπούν από τις δύο χιλιάδες τριακόσιες ημέρες. Αρχίζοντας από το τρίτο διάταγμα το 457 π.Χ., ο λαός του Δανιήλ θα είχε εβδομήντα προφητικές εβδομάδες δοκιμαστικού χρόνου. Εβδομήντα προφητικές εβδομάδες ισούνται με τετρακόσια ενενήντα έτη. Τετρακόσια ενενήντα έτη μετά το τρίτο διάταγμα, ο αρχαίος Ισραήλ θα λιθοβολούσε τον Στέφανο το έτος 34, και θα αποχωριζόταν πλήρως από τον Θεό.

Η αιχμαλωσία που προηγήθηκε των τριών διαταγμάτων, τα οποία προσδιορίζουν το σημείο ενάρξεως των τετρακοσίων ενενήντα ετών της δοκιμαστικής περιόδου, είχε διαρκέσει εβδομήντα έτη. Εκείνα τα εβδομήντα έτη προορίζονταν ώστε η γη να απολαύσει τα σαββατικά αναπαύματά

της, τα οποία ο αρχαίος Ισραήλ ουδέποτε εκπλήρωσε. Εβδομήντα έτη σαββατικών αναπαύσεων για τη γη επήλθαν εξαιτίας τετρακοσίων ενενήντα ετών (ή εβδομήντα εβδομάδων ετών) ανταρσίας εναντίον του όρκου του Μωυσή.

Τετρακόσια ενενήντα έτη ανταρσίας κατά της διαθήκης του Λευιτικού εικοστού πέμπτου παρήγαγαν εβδομήντα έτη αιχμαλωσίας, ώστε η γη να απολαύσει την ανάπαυσή της. Τα εβδομήντα έτη της αιχμαλωσίας οδήγησαν σε τρία διατάγματα, τα οποία σημάδεψαν άλλα τετρακόσια ενενήντα έτη δοκιμαστικού χρόνου για τον αρχαίο Ισραήλ. Βλέπουμε, λοιπόν, δύο δοκιμαστικές περιόδους των τετρακοσίων ενενήντα ετών καθεμία. Τα τρία διατάγματα προτυπώνουν τα αγγέλματα των τριών αγγέλων, το πρώτο από τα οποία έφθασε το 1798, στο τέλος της πρώτης αγανακτήσεως των «επτά καιρών» εναντίον του βόρειου βασιλείου. Ο τρίτος άγγελος έφθασε δύο χιλιάδες τριακόσια έτη μετά το τρίτο διάταγμα, στις 22 Οκτωβρίου 1844, οπότε έφθασε επίσης «το έσχατο τέλος της αγανακτήσεως».

Κατά τη διάρκεια των σαράντα έξι ετών μεταξύ του τέλους της πρώτης αγανακτήσεως και του τέλους της τελευταίας αγανακτήσεως, ο Ιησούς έθεσε το θεμέλιο του Μιλλεριτικού ναού, και ο θεμέλιος λίθος ήταν οι «επτά καιροί». Εκείνος ο λίθος επρόκειτο να είναι είτε ο θεμέλιος λίθος (ή αλλιώς ο λίθος προσκόμματος) για τον Αντβεντισμό στην αρχή, και είτε ο ακρογωνιαίος και επιστέγασμα λίθος (ή αλλιώς η ταφόπετρα) για τον Αντβεντισμό στο τέλος. Τα τρία διατάγματα που αντιπροσωπεύουν την άφιξη των μηνυμάτων των τριών αγγέλων στην ιστορία από το 1798 έως το 1844, αντιπροσωπεύουν επίσης τα τρία πρώτα κεφάλαια του βιβλίου του Δανιήλ.

Θα αρχίσουμε να εξετάζουμε τα πρώτα έξι κεφάλαια στο επόμενο άρθρο.

«Όταν τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης γίνουν καλύτερα κατανοητά, οι πιστοί θα έχουν μια εντελώς διαφορετική θρησκευτική εμπειρία... Ένα πράγμα ασφαλώς θα γίνει κατανοητό από τη μελέτη της Αποκάλυψης—ότι η σχέση μεταξύ του Θεού και του λαού Του είναι στενή και σαφώς καθορισμένη.» The Faith I Live By, 345.